

Жлобалізм

Богдан Жолдак

Чому глобалізм = жлобалізм

Із чого почався глобалізм і – жлобалізм? Із матеріалізму. Це – прогресивне вчення Маркса-Леніна. У цих філософів, слава Богу, в працях ніде не трапляється бодай терміна "інформація", а також нема поняття "інтелігенції", натомість є робітники і селяни, які рухають прогрес. Просте розуміння цієї величної тези і спричинило поширення тих глобалістичних процесів, які тривають дотепер.

Бо як можна людину поставити на належне місце? Можна її переконати, що вона походить від мавпи. Тобто тварини. Деякі падлюки-інтелігенти кажуть, що це – ах! – антилюдська концепція. Оця мавпяча складова – чи є вона біологічно, чи її нема – зате психологічно і фізіологічно, навіть морально-етично вона поселилася в головах усього населення не тільки Радянського Союзу, але і Всесвіту й живе надалі в цивілізованому світі. Викладається в школах і вишах. Хоча, на біду, в 60-х роках американські археологи Лікі (батько й син) розкопали в Танзанії залишки людини (а ще знаряддя праці й вугілля від багать) і з колегою-наступником Джонсоном встановили (а копали 40 років поспіль) вік знахідки. 7,5 мільйонів років! Таким чином, будь-яка мавпа імені Дарвіна з'явилася на кілька мільйонів років пізніше, ніж людина.

Інформаційне жлобство

Але дарвінізм живий і досі та продовжує мавпувати, хоча деякі скептики твердять: найперша людина, яка походить від мавпи, це і є, власне, Дарвін.

І от після такої еволюційної концепції людині можна сказати тепер революційно: ти – шматок м'яса, ось ти хто. Оце геть матеріально, чи не так? Як і версія про те, що все суще на Землі мусить працювати на бабло та матеріальні (матеріалістичні) статки. І ще – на збільшення продажів. Тобто людині не так і багато треба – пожерти, трахнутись, бухнуть, уколотись і нюхнуть. І ще на автомобілі покататись. Бо під цю струнку систему підведена колосальна світоглядна база: матерія первинна, а дух вторинний.

Тільки Білл Ґейтс став найбагатшою людиною у світі, не створивши нічого матеріального. Він на інформації підняв свої трильярди. Понад те, Ґейтс таки вчасно зрозумів: от якщо я зроблю свою систему відкритою до розкрадання, то матиму більше. Не те що ті жаднюги в Apple. Безкоштовне скачування дорогих комп'ютерних програм від Білла Ґейтса сприяє всюдисущому жлобству. Це принцип глобалізму – поєднання легального і тіньового. І тепер, як то кажуть: "Поганий той ґей, який не хоче стати Ґейтсом". Не лише ґеї – усі ми того хочемо.

От, наприклад, наш супермаркет. На розкладці – безліч ковбас. Вибираєш найсмачнішу – і вона не є найдорожчою. Бо це і є той тіньовий лівак, який найкраще

продається і, головне, щоб найшвидше.

Соціальна порнографія

Не встигли наші інтелектуали зрадіть безкоштовним інформаційним дарам і духовним можливостям, як світова мережа стала павутиною й перетворилася на порносклад. Порно як праобраз істинно матеріального мистецтва і такої ж духовності, врешті, тотально заповнило Інтернет – і тепер є рушійною силою світового прогресу.

Що подолає теперішній демографічний спад у цивілізованих країнах? Дебюссі з Архипенком? Лише правдивий щирий порнофільм. А що це таке? Всі знають, що там можна побачити, наприклад, мулатку зі щирими емоціями й перекошеним од них обличчям. Це таке фільмотворення, де нема й тіні Григорія Сковороди на щасливій міміці облич головних героїв. А ті, хто викидає мільйони на виробництво традиційного ігрового кіна, ніколи не впевнені, чи матимуть від своєї так званої інтелектуальної праці прибуток. Натомість у порноіндустрії мінімальні затрати, сам акт триває хвилини, але багатокамерна зйомка і монтаж дозволяють розтягнути задоволення на години – як виконавцям, так і глядачам. І головне, максимальна віддача не лише в сексі, але й у фінансовому прибутку. От для чого насправді потрібен Інтернет: ти поліз в нього, наприклад, по науку про Піфагорові штани, а тут і нашттовхнувся на те, що без штанів. І без трусів, та й зрадів, що не треба сухарити голову. Отак саме там популярне кіновиробництво стане надпопулярним і – платним для перегляду, і підтвердить нарешті матеріалістичну тезу Леніна, що найважливішим для нас є мистецтво кіна.

Закон жлобообігу в природі

Головне завдання людини – перетравлювати їжу й угноювати доквілля. Каналізація виводить у річки та океани колосальну кількість фекалій, які біологічно забезпечують живлення планктону, інших активних структур, ті вигодовують рибу, тобто працюють на збільшення загальної земної біомаси. Чи вичерпаються в такий спосіб ресурси? Ні.

У якому співвідношенні перебуває кількість біомаси і тих, хто до неї не належить? Винятків – мізер, є ж мерзотники, які намагаються одухотворити людське життя, всілякі інтелігенти, письменники, художники. Вся ця пліснява відводить людину від істини буття. Бо хто бачив цю духовність? Її можна помацати, як фекалії? Вона матеріальна? Вона – антиматеріальна, от.

Ці митці виводять людину на манівці – облудники, дурисвіти. Вони дурять, знов-таки виводять у міражі ілюзій. Яскравий приклад: ще досі є певні істоти, які слухають класичну музику. Який сенс у музиці? Сидить тисяча ідіотів у залі, де їм грає здоровенний оркестр. І люди слухають: то плачуть, то раптом сміються... Що відбувається?

Музика? Що це таке, не знають навіть музиканти. Й балерини не знають. Це ті, які вискакують на сцену, на цирлах танцюючи й ламаючи собі цирли і в такий дикий спосіб оспівують ногами смерть лебедя. Краще б перевчилися і танцювали для нас на "шесті",

то би тренували не лише ноги, але й руки, торси, спини й нижче спини й нам би такий балет був значно приємніший, бо ви бачили колись, щоби стриптизерка оспівувала смерть лебедя?

І вже потроху "шест" виходить на велику сцену, виник стріп-балет, не кажучи вже про кордебалети трансвеститів. І тепер ящик показує конкурси шестовичок. Працюють школи стриптизу, і, найголовніше, офіційно створені й для дітей школи танцю живота, а заодно шестування.

Жах, самі класичні музиканти плачуть од класичної музики, сидять у ямі й ридають, а мусять грати, що ж ти поробиш. Це ж коливання повітря, а люди плачуть, оддають за неї гроші, це – замість того, щоб купити ковбаси в супермаркеті. Вони виходять після концерту і чомусь відчують себе щасливими – від чого? Їх же надурили. Жодного матеріального відчуття. Уже доведено, що таке виникає лише на фермах, що під Моцарта корови дають більше молока – це добре, тож Моцарта я б залишив, хоч люди од нього й не дояться, але. А всі інші мистці, які не збільшують надої, нащо вони потрібні?

Чув таку новину від медіа про американського фермера, який вирощував 320-кілограмових свиней, зайшов у свинарник, спіткнувся, упав – і його власні ж свині з'їли. Залишилася від нього тільки вставна щелепа – розумні тварини зрозуміли, що це неістинне. Чому вони з'їли його? Тому що він їм Моцарта не вмикав. Якби була музика, то вони б її слухали і дали б йому підвестися і накидати в корито корму, а так... чоловік сам став кормом. То тому що неправильно Моцарт застосовується у сільському господарстві. Є така музика, яка, навпаки, негативно впливає на зростання соняшника, рапсу і т. ін. Це джаз, рок, етно – хіба ж годиться таке лабать? Дивна нація – японці, стоять поза європейськими цінностями, то в них косоокі роботодавці доплачують своїм працівникам, якщо ті ходять на концерти класики. В Америці, слава Богу, навпаки – отримують більше ті, хто в спортзалах тренажирує на собі біом'язи.

Корпоративне жлобство

Якщо ми п'ємо узвари або настоянки з трав, то ми не п'ємо кока-колу.

Корпорація глобального масштабу завжди думає над тим, щоб у найвіддаленіших закутках земної кулі пили одне і те ж – синтетичний сироп із синтетичними ж бульбашками. Цей чудодійний натиск газу покращує не так травлення, як випорожнення.

У нас біля Броварів, 56-й кілометр, поставили завод, аби всі навкруги пили цю розкішну рідину. І коли велетенська корпорація врізалась свердловинами у наші артезіанські жили – вода зникла у всіх навколишніх колодязях та криницях. Це факт. Такого раніше тут не було, ми вважали, що вода у Україні невичерпна. Тільки ідіоти думають, що чиста джерельна вода краща, ніж кока-кола. Тепер людям привозять воду в цистернах. І селяни зраділи! Не треба йти до колодязя, таскати відрами: людям безкоштовно наливають воду з прекрасних металевих цистерн. Та ще в бонус дарують кока-колу. І дехто із селян вже не може поснідати без неї. Немовлята теж вередують,

доки мама не дасть колки. Дитя робить перший плямк не з примітивної цицьки, а з кока-коли – і йому подобається! Як то кажуть: вустами младенця глаголить що? Кола.

Недаремно ж великий українець Андрій Воргола (Енді Ворхол) став великим митцем. Вчасно оспівав живописну пляшечку коли, перетворив її в артефакт. Ось якого мистецтва ми потребуємо; оспівати б ще плавлений сирок, та креативізувати. На жаль, Енді того не встиг.

Джинси як жлобський артефакт

Подивіться уважно на тих, хто в цивілізованих країнах слухає класику. На них – смокінги, мережані сорочки і шовк. А свого часу все людство на важких виробництвах носило робітничу робу, зокрема, джинси. Це ті, кого називали "реднеками" (червоношиї в перекладі). В копальнях ці штани успішно носили, однак із часом цей джинсовий витвір оцінили і в містах. Більше того, одяг з грубезної брезентини всюди тепер належно застосовують, і в вищих школах – теж. Це ж яка зручна куртка може вийти з неї! Ні урагани, ні бурі не страшні.

Груба тканина, прострочена дратвою і з заклепками. Це ж дивовижний винахід. Бо що таке фрак? Це ж ганьба! Ні дратви, ні заклепки. Яка його практична цінність? Наприклад, ти прийшов з концерту, чи можеш ти у фракку лягти в ліжку, підсунути до себе гамбургер, увімкнути порнофільм? А в джинсовому одязі ти можеш усе: і ходити на роботу, і в гості, і на риболовлю. Ти поспробуй у фракку з довгими фалдами просто собі сісти на унітаз... навіть у туалет нормально не сходиш. Бо ці фалди легко сплутати з довгим туалетним папером – і що тоді? Інша річ – джинси, на тобі й твоїй дружині, мить – і вже. А був би на ній кринолін, ти б півгодини розшнуровував й на витребеньки витратив увесь чоловічий запал, бо там нема жодного *зіпера*, от у чім біда.

Робоча одежа – вона ж універсальна. Оно, слава Богу, Сталін усю нашу країну одягнув ураз у кухвайки й кирзяки, й люди радісно на це погодилися, а чому? Бо така роба найпрактичніша і для праці, і для концертів, і для кохання... Тому що вона – найдешевша, бо коли ти кохаєшся, а сам боїшся порвати на коханій труси чи там шовкові панчохи, й ці думки відволікають, то кирзові чоботи ти жодним сексом не порвеш.

Жлобалізм: любов вимушена і справжня

Бренд джинсячий. Це не як вимушена, вимучена любов, спровокована музикою. Коли чоловік не любить жінку, тут ніяка симфонія не зарадить. Бо це довго, це – прелюдія, це – увертюра.

Яка прелюдія після робочого дня? Вся прелюдія пройшла на робочому місці. Приходять додому і, не знімаючи улюблених джинсів, рідної футболки, вмикають порнушку, під неї їдають заготований чізбургер/гамбургер, а потім кличуть кохану Маню: "Ходи-но сюди-но!" і, нарешті, кохаються. Усі задоволені.

Усі проблеми розвіюють джинси. У США, де джинси мають довгу історію, нема

жодних демографічних проблем, тільки в-з-з! Й одразу, не скидаючи роботу, можна й поспати, а навіщо скидати – як завтра знову в ній на роботу? А в Європі ще й досі плутаються в тих кринолінах, у фраках – і от ганебний результат із народжуваністю. А це порушення Божого закону, бо сказано: плодіться й розмножайтесь. у перервах потім "їжте хліб в поті лица свого". І жодного Дебюссі. Чи є про нього в Біблії, Євангелії чи Талмуді? Про фраки є? Про криноліни?

Оно справедливо колись православна церква як заборонила музику, так і по цей день не дозволила, щоб люд не відволікався від головних заповідей.

Жлобський принцип демократії

Справжня демократія тримається на голосах більшості. Адольф Гітлер прийшов до влади завдяки демократії.

Ця доктрина дає можливість тій же більшості заглобалізуватися в повній мірі. Щасливим у нас був вплив на підсвідомість мас – замасковані символи сечо-фекальної сфери: Членін-Сцалін-Сралін – і більшість не могла не прореагувати. Саме тому перемагає й наш гарант, бо його тюремне поганяло "Хам" на блатному жаргоні означає "пеніс". Так ми незабаром прийдемо до закону великих чисел у всьому: не будемо в такий спосіб ні на що відволікатися від нашого істинного завдання. А тим, хто чинить глобалізації спротив, недовго залишилося жити.

Такі нещасні країни, як Індія чи Тибет, які сповідують політеїзм, не вписалися в систему глобалістичних вірувань – християнства чи ісламу, які легко кожну людину зводять до спільного знаменника. Ті шукачі істини, в яких багато божеств, не можуть знайти істину, яку одразу тобі дає однобожжя. Тоталітарні вірування ставлять людину на її місце: ти раб божий, отак, і хоч ти ніхто, але саме це прекрасно. Оддай усе і йди за мною – це заповідь глобалістична. Або нема Бога, окрім Аллаха, і Магомет пророк його. Все. Отак просто.

І жодного "местнічства". Ющенко програв Януковичу на виборах, бо люди зрозуміли, що перший – це інтелігентішка, який нічого не може, крім розказувати про свої трипільські культури. Саакашвілі, вирвавши Грузію з лабет корупції, теж програв, бо не хотів глобалізуватися з Росією, та ж Грузія піддалася на "гречану крупу".

Голоси виборців в демократії одноцінні – що рецидивіста, що професора.

Є така народна притча (не можу не матюкнутись): сидить жона професора на хую у слесаря і каже: "Розум – хорошо, а хуй – краще!" Ось правда, ось істина. Слюсар має більший життєствердний постулат, ніж професор, і не здивуюся, коли голос слюсаря незабаром на виборах буде прирівнюватися як 1 до 2-х голосів професора. Бо професорів у суспільстві пропорційно менше. Ось вам історична перспектива.

Посилення кримінального елементу слюсарів у нашому парламенті, на жаль, ще неповне. Закони зеків будуть перенесені на все наше суспільство. Як у свій час зробив гоп-стопнік Сталін, також професійний рецидивіст. І жодних рефлексій більше: це як у зоні – там нема різниці, ким ти був у своєму житті, всі живуть "по понятіям".

Віра і жлобство

Цього літа був створений Єврейський Європейський парламент, а потім відбувся Всесвітній з'їзд раввинів у США – відкрито, на 90-тисячному стадіоні, по ящику показували це потрясне видовище, коли зібралося стільки місцевих богослужителів (ось істинна демократія, не те що в нас попи на собор надсилають лише представників вищого духовенства, а до стадіонів ще й досі не додумались). Це абсолютно справедливо і масово роблять. А для чого? Всезагальні такі збори надихнуть цей загал до нових концепцій на благо людства. Адже попередні глобальні тези – християнство і комунізм – поволі занепадають, а людство вимагає чогось нового. Не запропонуєш же їм юдаїзм – бо він для богообраного народу. Тепер усі можуть зрозуміти, що є божий народ і є небожий народ. Перший походить од Бога, а останній походить від мавп. Для того, щоби глобалізація тривала, потрібно щоби хтось керував небожим народом, вів його впевнено до істини, добробуту, матеріального покращення життя – якась сила мусить ці процеси спрямовувати. Й тут треба божому народові поспішати зі своєю новою глобалістичною вигадкою, щоб не було запізно (див. фінальний розділ).

І що важливо, треба зробити так, аби не дати людині відірватися від цього глобалістичного світогляду і мислити по-іншому, не бути зверхньою розумною істотою, яка слухає класичну музику.

Була в мене одна знайома – страшенно богомільна жінка, яка поклонялася оцюму нашому Богові азійського походження. І раптом я їй привіз Біблію в українському перекладі, а вона знала Святе Письмо за попередніми церковнослов'янськими текстами.

Колись для того, щоб повернути південно-східне слов'янство до глобалізації, наші справедливі тодішні варязькі керівники знищили 13 алфавітів і місцеві всі писемності. Винайшли закон: за бересту з місцевим написом – смертна кара. І тому запросили варяги-окупанти моравських німців Кирила і Мефодія, аби вони створили нову писемність, так звану церковнослов'янську. В Херсонесі їм трапився один чоловік з Русі, який дав почитати Біблію, вже перекладену по-руському. Це їх так потрясло, що вони взяли у свій алфавіт такі літери, як *ж, ч і щ, ю, я* . Але. Для того, щоб запровадити християнство, була потрібна інша грамота.

Отож, моя знайома взяла до рук Біблію, яку знищили ще за часів Кирила і Мефодія і яку свого часу перекладав Пантелеймон Куліш, а ще Пулюй і навіть Нечуй-Левицький. І ця жінка прочитала нарешті ту книжку зрозумілою їй мовою, прийшла до мене та – лась! – книжкою об стіл: "То що, виходить, Христос був євреєм!?" їй – 70 років, вона все життя вірила, що знає істину. Аж раптом її світ вірувань зруйнувався. Як їй тепер далі жити, за якими тепер принципами? Місцевими? Так їх уже тисячу років нема. Отак "местніческая" ідея одібрала в жінки сенс життя. Під яку глобалістичну віру їй, нещасній жінці, тепер піддатися?

Великокультурне жлобство

В Україні є великий праведник – Азаров, який нещодавно заявив ламаною українською мовою, що в країні має бути створено телеканал "Культура" й однойменне радіо і на це не пошкодують великих грошей. Дивовижний збіг, але в нас такі однойменні канали уже існують, ледве жевріють чи животіють, але продовжують свою непотрібну роботу: протиставляють глобалізму місцеву автохтонну культуру. Ясно, що Азаров знає про них, але він має на увазі вже геть нові канали, які пропагуватимуть справедливую тоталітарну всезагальну культуру. Так, як Кирило й Мефодій стерли з лиця землі ті нікчемні абетки непотрібних племен, які чимось були схожі між собою, і це ще більше все ускладнювало, доки не настала єдинонеделімая грамотність.

Із тих часів, як не дивно, знайшовся-таки один напис: з часів Київської Русі в стольному граді Києві – береста з написом. Отака була конспірація. А ось вам сюрреалізм рівня Сальвадора Далі – ще знайшли глиняний горщик, у якому слово "горушхна" – гірчиця – написано всередині глека, а не ззовні. Грамотний гончар боявся, що його покарають, але знайшов спосіб донести істину до нащадків й уникнути смертної кари.

Експансія завойовників далася нам взнаки... Маленька ремарка: прекрасний угро-фінський народ, точніше московський, формувався під впливом руської мови і став, нарешті, "руським". Ніде у світі нема народу, який би називався присвійним прикметником. Русськіє – чиї (?) Українець, поляк, француз – хто (?)

Так і російська література постала з українця Гоголя, який суржикову штучну мову оновив українським синтаксисом, до нього російська мова була непродуктивною. А от змішали культури й постала істина – тепер російська мова диктує глобалістичні закони нашої солов'їній.

Демони жлобства

Хто такі американці? Це місиво культур і мов, англійська – немісцева мова – той самий суржик, адже колись автохтонної англійської не було. Прибережні племена, північноморські та інші, збурені війовничими варягами, які потім завойовуватимуть і Європу, вже мали суржик із величезного конгломерату різноманітних мов, і, завойовуючи Європу, давали приклад іншим племенам. І постала продуктивна суміш мовна – англійська, яка вже згодом і на території Штатів створила цивілізацію і культуру.

А це вже інше питання – що створили американці? Кока-колу? Не лише, бо ще й Діснейленди й американські гірки – і жодних Дебюссі, демографічних або харчових проблем. Бо вони і далі створюють продукти культури, які спрощують людську біологію. ГМО, гамбургери, джинси, реп, у якому йдеться переважно про те, що "ти мене не зрозуміла, а я хотів тебе трахнути, ти мені не дала, яка ж ти сука, тепер послухай, як я круто про це співаю".

Важливо, що Америка має вільну валюту, на якій написано "Перший національний

банк", і вона є власністю сукупності приватних структур. Тоді як у Кореї громадяни харчуються за картками і позбавлені дотичності до так званого цивілізованого глобалізму. Це ганебна купка корейців, які вірять у свою одностайність, – за межами тих просунутих трендів вільної валюти, вони, бач, хочуть творити свій відрубний місцевий глобалізм на картковій системі. Між іншим, Іран теж не хоче увійти до гри за правилами і працює над власною ядерною системою, і не числиться зі всезагальними принципами ядерної енергетики. Але, схоже, з ним станеться те, що з Україною, – і він таки позбудеться свого статусу ядерної держави, коли йому також ядра одірвуть. Найвищий вияв диктату демократії – право світової більшості. І цей принцип закладає перспективи розвитку світового глобалізму насправду величезні. Ми ж нині живемо в епоху, коли цивілізація дає можливість демократії стати *демонократією*. Коли запанують демони правди й добра.

Жлоби й пани

Ми маємо велике щастя жити в православній країні. Православну церкву на Русі запровадило те ж татаро-монгольське так зване іго, категорично, вогнем і мечем насадивши тут християнство. Здається дивним, навіщо ж вони це робили – адже самі ж в Ісуса Христа ні разу не вірили. Не вірили, бо владна орда не може сповідувати непротивлення злу, а примушує сповідати своїх рабів. А попередні місцеві варязькі князі не змогли як слід насадити цю нову віру, відмовлялися не раз і не два від неї.

Що вони зробили, нові татаро-монгольські пахани? Віддали дві третини орних місцевих земель Церкві. Змусили отих автохтонних придурків повернутися на істинну віру – бо поставили нещасних селян в матеріальну залежність. Православні батюшки після цього похвалювали й заборонили всі (!) музичні інструменти, і правильно, нічого цигикать. І дозволили тільки одностайний церковний хоровий спів. А всі ті акустичні інструменти з їхніми складними гармоніями, що апелюють до гіпофізупарафіянина, яко непотрібні лягли на кострища. Й дотепер, між іншим, анафема з них не знята. Спорт, танці, ігрища, театр, цирк – теж ще й досі під тією ж заборонаю. Абсолютно справедливо – анафема, все просто і ясно. Але Церква забороняє і гомосексуалізм, хоча всі патери – гоми... будемо відверті, і це навіть не шкодить вірі, а навпаки, гормонально її підживлює, бо гормони сперми не витрачаються марно на запліднення жінок, а циркулюють в замкнутому середовищі одностатевих.

Батько жлобства

Коли Йосип Віссаріонович Сталін правив, він винищував мільйони так званих мислячих людей і у свій спосіб став провісником всезагальної комуністично-глобалістичної ідеології. Статистика знищених, розстріляних, закатованих письменників в Україні: із 550 членів спілки письменників 350 репресовано. Це більше, ніж у всіх республіках СРСР разом узятих. Гинули й ті люди, які не хотіли одностайно йти в колгоспи чи працювати на шкідливому виробництві, не

хотіли, бач, всезагальної індустріалізації. Сталін-більшовик переміг, бо сповідував закони більшості (так вони себе й називали – дебільшовиками), й дебільшість пішла за ним, і опинилася у фактично безоплатному виробництві.

Вінцем нашої теперішньої державності стало те, що до влади також прийшов рецидивіст із таких же грабіжників, "двічі несудимий". Який у власній персоні щасливо об'єднав слюсаря з професором. Зараз сперечаються щодо теперішнього рецидивіста про десятки його карних справ, що не дійшли до суду. І прекрасно, бо це людина – рішуча, не обтяжена морально, не хоче знати Ахматової, публічно демонструє свою відрубність від таких, хто знає Чехова з Шевченком, і будь-які рефлексії цьому чоловікові чужі. Недаремно (і ми це вітаємо!) в зонах мав поганяло "Хам", що в узвичаєній лексиці тотожне слову "жлоб".

От згадати б того ж державного антипода жлобам індуса Ганді – це жах якийсь. Він умів медитувати, сідав у позу лотоса. Це що таке? У нас ніколи такого не буде. Уявляєте, що наш Хам сідає в лотос? І тамечки медитує? Сталін-дебільшовик підготував собі чудового спадкоємця, гаранта найкращої однастайності.

Антижлобство. Інтелігенти духу

Треба українізувати фонетику, казати: не жлоб, а жліб. Бо це наш питомий провісник нової людини, який зможе продовжити цивілізацію з меншими витратами на різні побічні аберації. Пити лише те питво, яке легко можна продукувати мільярдами декалітрів, їсти лише ГМОнюну їжу, яку можна виробляти з великих гмоняних врожаїв. Й дивує, що дехто такому добробутові активно опирається. Гмоняну й гімняну – а чого? Он же собаки їдять людське гімно й ніяка кастрація їх не бере. Слава Богу, людство почало пити сциклини, бо з них є цілюща уринотерапія, то логічно виникає: гімно ще цілющіше.

Антижлібство ж цього, бач, не бажає – тонкий прошарок отих природжених інтелігентів духу. Бо є ще інтелігенти навчені, на яких навчають вищі навчальні заклади. А є інтелігенти вроджені, навіть звичайні сільські люди, які наділені тонкими відчуженнями.

Україна зганьбилася на весь світ тим, що велика художниця Марія Приймаченко не має належної художньої освіти. Звісно, якби її хорошененько поповчили у виші – дідька б лисого вона малювала. Шевченко – кріпак і раб, який дозволив собі говорити те, чого навчені уми не наважувалися. Ці генії нічим не детерміновані, вони з'явилися там, де вже ніщо, здавалося, не могло й цвірінкнути. Високолобі письменники з трьома освітами не стали в нас найбільшими. От і Ніна Матвієнко: чи має вона вищу музичну освіту? Та такої, слава Богу, вищої з народного співу в нас узагалі нема. Тому найбільша наша співачка – сільська людина, яка виспівує ноти, не чисті, як належить по науці, але з якою кількістю складних обертонів. Тобто ця вроджена інтелігенція продовжує тут плодитися, незважаючи на витрачені колосальні зусилля, щоби такого не траплялося. Індивідуалісти, бач, самоплідні.

Їм не до вподоби гуртування. От взяти, наприклад, всезагальний наш

економічно-вигідний переповнений громадський транспорт, де нема де стати, хіба комусь на ногу. Хтось комусь наступає на ногу, і на запитання: "Люди, ну хіба ж так можна?", чує у відповідь: "А-а, ти інтелігент?! То їздяй на таксі!". Пасажири обурюються: "Та що ви, я такий же жліб, як ви всі..."

Людина, якщо вона походить від мавпи, не може їздити в іншому транспорті, тільки в комунальному. А не так, як ті люди, що є керманичами й пересуваються столицею в лімузинах з клімат-контролем та іншими коштовними опціями. І це справедливо. Бо інакше хто вкаже істинний шлях цьому тролейбусу, дасть дороговказ згуртованому народу? А щоб був порядок і на переповнених зупинках, вони час-від-часу дають лад, наїжджаючи на них з високою швидкістю – нічого товктися там, треба сідати швидше у "скотовозки".

Жлобське ТелеБе

Зверніть увагу, чи не половину ефірного часу майже всіх телеканалів (за винятком вищезгаданої "Культури") віддають на рекламу. Вона дієвіша, ніж будь-який інший телепродукт. Річ у тім, що ту ж рекламу пральних порошків знімають теж за одним сценарієм: ось звичайний пральний порошок, а ось наш кращий. І це прекрасно, десяток реклам на один сюжет, щоб не ускладнювати – практика довела, що простіший сюжет, то він зрозуміліший і дієвіший, прибутковіший. Не потрібно жодних художніх поворотів, ходів і викрутасів. Бо викрутаси не влучають у цільову аудиторію, не доходять до свідомості споживача. Сказано-бо: оце дешевше й краще. Все ясно. Як результат – якщо інша продукція виробництва цього телеканалу за змістом якісніша, ніж ефективна реклама, то кожен телеканал мимоволі знижує якість усіх інших своїх програм. Бо треба усереднити всіх споживачів, відповідно й телесюжети для них. Інтелектуальні програми нікому не потрібні, в ефір вони не підуть, бо на продажі прального порошку не впливають. Напевно, що варто знімати кінофільм уже хоча б для того, щоб в кульмінаційний момент на екрані з'явилася зубна паста і пральний порошок потрібних фірм. Ось для чого й існує телебачення й інше художнє кіно. Й тут ми маємо позитивні зрушення: колись інтелігенція висміювала серіал "Рабиня Ізаура", а тепер чи не вся вона охоче дивиться серіали набагато простіші, й чи не весь гламур-блямур тільки й балакає в кулуарах, у кого який серіал улюбленіший.

Ще один крок – і в телеефірі нічого не залишиться, крім суцільної реклами, з якої монтуватимуться багатосерійні блоки.

Муза жлоба

Із літературою в Україні така ж огидна ситуація склалася, як з усім іншим інтелектуальним продуктом. Після прочитання "Сестро, сестро" Оксани Забужко ніхто не захоче навіть вмикати телевізор. І ця незгідна людина добряче подумає, перш ніж купити пропонований гарний пральний порошок. Насправді достатньо одного рекламного сюжету – на всі випадки життя, дієвого, такого, який продає і збільшує

кількість споживачів на планеті. Це стосується і художників. Що Подерв'янський там малює? Він що, хоч раз створив картину з пральним порошком чи зубною пастою? Якщо в пісні Ніни Матвієнко нема жодного слова про бритву-жіллет, якою бриється класний хлопець, ця пісня "не в касу". Чи міг Петрарка уявити, що поезія – це не те, що він пише? Присвячував вірші якійсь Лаурі, яка йому не віддалася, сонет за сонетом. Інтелігентно було з її боку не віддатися поету? Та за мірками нинішнього часу, Лаура мусіла лягти в ліжко з Петраркою ще до того, як він навчився віршувати.

Помилка Дарвіна. Виживає – жліб

Якось мав зустріч із психіатром, чемпіоном СРСР з психіатрії Анатолієм Курінним. Цей чоловік колись встановив рекорд Радянського Союзу: з усіх його призовників не було комісовано жодного солдата. Це неймовірний факт. От що сказав мені видатний психіатр: до виживання психічнохворий індивід має більше шансів, аніж тонко розвинений. Вибачте, це так, як із собаками, породистими і дворовими. Останні будуть їсти гімно під парканом й нічого їм не станеться. А високопородисті – здохнуть від голоду. Із розмноженням дворняжок теж усе гаразд.

Тоне в Одесі біля пірсу поліглот-іноземець з криками до перехожих: Do you speak English? Help! Parle Français? Потонув, а одесити презираються: "Як багато мов знав чоловік... А це йому допомогло?!" Потонув зверхній поліглот, а краще би, ніж марнувати час на поліглотію, навчився плавати. Ні мотузки не мав, ні рятувального жилета, нічого... він недовго кричав. Чому потонув – бо поставив себе вище за інших простих людей – випробовував долю. Нормальний жлоб на таке не пішов би ніколи. Тим-то жлобство – універсальний спосіб для виживання в сучасній цивілізації.

Істина проти жлобства

Святе високе мистецтво – вище, ніж релігія. Так колись сказала моя донька Дарина. Хтось може потрактувати ці слова як богохульство. Але тут йдеться не про віру, а про релігію, важко повірити, але це не одне й те ж. Просто релігія претендує не лише на віру, але й на всі інші різновиди так званого духовного життя. Тотальні вірування – християнство, мусульманство, буддизм – вони всі походять з Азії завдяки певним особливостям тамтешнього менталітету, а от чудово в нас прижилися. Місцеві європейські, де вони? Європа тут програла Азії, бо її віра не стала релігією, не претендувала на глобальність.

Проте релігія – чудова річ для усередненої людини. Це можливість духовного життя для бездуховних.

Хтось же колись сказав із великих: деміургом може називатися лиш Бог і митець. Інша річ, що є митці, які паразитують на цьому, продають довірливим дурникам свої витвори й відволікають від релігії. Заважають навколо неї гуртуватися. А можуть поза нею гуртуватися і поза мас-медіа, от біда.

Діти в позаінформаційному просторі граються – між собою! Вигадують щоразу нові

ігри й на них розвиваються. І ще зовсім маленькими навіть знаходять собі мрію: бути цікавими людьми. І намагаються з усіх сил бути такими. Особливо, як колись, коли було важче із книгами, і з кіно, ніж сьогодні. Тому вони спілкувалися зі своїми однолітками, раділи, коли чули якусь цікаву історію. Істина поставала в радості спілкування.

Люди – це істина. Ті, які тобі близькі, можуть бути духовним оточенням твого ж розвитку, особистого зростання. А методологічні засоби спілкування які? В секту вступати чи як? Є такі індивіди, кому це не імponує. Вчать навколишніх попри всі методично-навчальні плани: не читайте ви багато теорії, теорія одноманітна, а ви різнопланові, не мучтеся, напишіть своє паршивеньке оповіданнячко, намалюйте свою гидку картинку, але по-своєму. Дитинка вигадує собі казочку і сяє, не можна сказати дитині: "Не за Яковом Поппом ти казку складаєш!" Нема, бач, схем, та вони й зайві.

Усі методологічні приписи з мистецтва мусять нагадувати кулінарну книгу про те, як правильно зварити суп. Да Вінчі теоретизував, як правильно писати картини. Але, на жаль, жодного зі своїх шедеврів не створив за цими приписами. Якщо ви думаєте стати на плечі Гайдеггера і зробитися круче – дзуськи! Є в Україні людина, якій усі складні теорії не заважають, і вона може попри тягар важкої філософії творити прозу легко й невимушено, – то Оксана Забужко. Вона просто уніка, ніби вискочила з попередньої своєї шкіри, здерши її з м'ясом, сама себе навчила, як створитися. Апріорно вважається, що це найбільша українська письменниця. Єдина її проблема, що вона не може бути мужиком. А от мужики саме за це її бояться, як пекельного вогню. І навіть я боюся. Бо вона є прямою загрозою жлобалізму й глобалізму. Її тексти не сприяють надоям молока і ГМОняності продуктів харчування, навпаки. Ще б на Україну десяток таких жінок – і капець глобалізму, от що страшно, кінець кока-колі (яка в собі містить той же тонізатор, що і спільнокореневий кокаїн), блін, кінець плавленим сиркам і закону великих чисел.

Похвала глобалізму

Інтернаціоналізм – це синонім жлобалізму. Бо імпернаціоналізм – це найкоротший шлях людства до омріяної єдності. Як тут не зауважити, що наше єдінонеделізмство – це важливий проміжний етап до цього, ото ж слід прагнути, щоби всі наші місцеві мас-медіа перетворилися на мос-медіа, а мас-культура – на мос-культуру.

Позитивом є також і те, що глобалізм має план стосовно націоналів, а націонали не мають плану стосовно глобалізму, й тому, наївні, є приреченими. "Ми – не жлоби, жлоби – не ми?" Побачимо.

Виникне новий єдінонеделізм – це коли весь місцевий поглинеться – тотально китайським (теж азійським) нашим справжнім старшим братом, котрий має культуру поневолення на тисячі років старшу, і ми лише будемо гордо-радісно згадувати наших святих попередників на цьому всесвітньому шляху нездоланного поступу глобалізації.